

REBECKA EDGREN ALDÉN

BLÅ SKYMNING

SPÄNNINGSROMAN I
SKÄRGÅRDSMILJÖ

Romanus & Selling

REBECKA EDGREN ALDÉN

Blå skymning

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV REBECKA EDGREN ALDÉN

Svarta segel (2022)

Röd augustimåne (2023)

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ANNAT FÖRLAG

Skriet från kärnfamiljen (med Tinni Ernsjö Rappe, 2009)

Den åttonde dödssynden (2015)

Och blomstren dö (2017)

Deadline (2020)

Isabella (med Isabella Löwengrip, 2021)

Till de riktiga hjältarna Martin Brunn och Lena Anderfelt
och deras 2 500 frivilliga kolleger inom den svenska ideella
sjöräddningen.

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-75-1

Copyright © Rebecka Edgren Aldén 2024
enligt avtal med Grand Nordic Agency AB

Omslag: Maria Sundberg

Tryck: ScandBook, EU 2024

Prolog

DEN UNGA KVINNAN bakom disken på Finnhamns lanthandel ler beklagande när Annika sträcker fram kortet för att betala för glassarna.

”Hade jag kunnat ge er rabatt hade jag gjort det”, säger hon, men Annika skakar långsamt på huvudet.

”Det är klart att vi ska betala.”

Två barn i neongula flytvästar, en pojke och en flicka, står vid glassfrysen, men de tittar inte på glassen utan på henne och Markus, och viskar något till varandra. Annika vinkar till dem, och båda blir rosiga om kinderna.

”Men ni gör en så viktig insats.” Kvinnan ser på medan Annika för kortet mot kortläsaren.

Det är varmt inne i butiken och små svettpärlor syns i hennes panna, där håret lockar sig i hårfästet. Några flugor surrar i fönstret, och på hyllorna trängs ett begränsat sortiment livsmedel, sådant man kan behöva komplettera med när man är ute och semesterar i skärgården. Knäckebröd, bearnaisesås, mjölk, snabbkaffe, kaviar, plommontomater.

Markus har redan skalat av pappret på sin Daimstrut. Det var hans idé att de skulle lyxa till det med en glass efter lunchen. Annika är fortfarande genomvarm och svettig efter att ha baxat den tunga masten upp på segelbåtens däck borta

i Paradisviken på andra sidan ön. Markus t-shirt har stora svettfläckar under armhålorna och han tuggar girigt i sig struten. Nadia hoppade över glassen och gick i förväg till Rescue Cecilia, deras åtta meter långa räddningsbåt. Värmen som legat som en tryckugn över skärgården har hållit i sig, fast det har börjat blåsa. Det är märkligt, men hettan tycks aldrig bekomma Nadia.

Ett av barnen, flickan med två tunna flätor och bruna smala ben, kliver försiktigt fram till Annika. Hon håller händerna hårt knutna framför sig.

”Är du polis?”

Annika synar sin uniform, de mörkblå shortsens, den röda flytvästen. Skrattar lite.

”Nej, jag är sjöräddare”, svarar hon.

Flickan nickar, och vänder sig till pojken som ser ut att vara några år yngre.

”Jag sa ju det, de är inte poliser.”

Annika sneglar på Markus som också skrattar. Han har redan hunnit äta halva struten i stora tuggor. Hon tackar kvinnan bakom disken och trär plasten av sin Piggelin. När hon tar en första stor bit ilar det i tänderna. Den isande kalla glassen glider genom strupen och en ljuvlig svalka sprider sig inom henne.

VHF-radion som hänger i flytvästen sprakar till. Hon får upp den medan hon sväljer ner ännu en sötslig istugga.

”Ja, Nadia?”

”Hörni, ni måste komma. Något ligger och flyter i vattnet utanför Husarö, vi är närmast så jag sa att vi åker på det.”

Markus slukar den sista biten av väfflan och går mot dörren. Barnen följer dem med beundrande blickar när de lämnar affären.

Väl ute i solen smälter Piggelinen nästan omedelbart i vär-

men och rinner ner över handen. Annika gör sitt bästa för att tugga i sig det sista medan hon går nerför backen. Innan betongkajen svänger de höger mot bryggan där Nadia väntar med deras förtöjda båt. Intill vilar en smäcker träskuta med två trämaster och röda segel surrade vid bommen. Den ser ut att vara tagen ur en saga.

Det har blåst upp ännu mer, vinden svalkar något. Enligt senaste väderleksrapporten ska det vara risk för storm de närmaste dagarna. Då kommer de säkert få mycket att göra.

Nadia har redan startat motorn så Annika slickar fingrarna och kliver ombord, medan Markus gör loss tampen.

”Vi är loss”, ropar han, Annika ger en tumme upp medan hon sätter på sig lurarna, fattar tag i micken som är ansluten till kommunikationsradion och ropar ut att de är på väg.

”Sweden rescue, Sweden rescue, nu avgår Rescue Cecilia med tre besättningsmän mot Husarö och undersöker det flytande objektet i vattnet.”

Husarö ligger strax norr om Finnhamn, de kommer att vara där om några minuter. Nadia ger dem detaljerna medan hon kör.

”Det var en tjej som ringde in, hon stod uppe på en klippa och tyckte att hon såg något nere i vattnet, något som låg och flöt i vågorna.”

Annika hoppas innerligt att det är en flytleksak. De har plockat upp mängder hittills i sommar. Badbollar, flytringar, armpuffar, madrasser. En gång hittade de en enorm uppblåst enhörning med plats för flera personer flytande mitt ute i farleden. Men även om det oftast handlar om leksaker som råkat blåsa iväg från en strand eller en båt måste de ta varje larm på allvar. Någon kan sitta på. Som den unga mannen i fredags, som de plockade upp på Kanholmsfjärden.

Isglassen vilar som en kall klump i magen, och det går en skälvnig genom Annika.

De saktar in något när de kör förbi gästhamnen på Husarö där flera båtar ligger längs med pontonbryggan, fortsätter nordost och rundar udden. Molnskuggor sveper över kliporna som vertikalt reser sig ur vattnet. Två personer står högst upp och vinkar med stora rörelser. Den ena måste vara kvinnan som ringde in. Hon ropar något.

”Här, här!” låter det som.

Figurerna balanserar så nära kanten de kan och pekar ner mot vattnet. Annika ser något brunt och tufsigt som flyter i vågorna. Först ser det ut som tång.

Markus måste också ha sett, för han går förut och spanar framåt i vattnet.

När de kommer närmare inser hon förvånat att det är ett gosedjur. En nalle med tovig ljusbrun päls kämpar för att hålla sig ovanför ytan. Lättnaden sköljer över Annika, hon ser sig om medan Markus fiskar upp det drypande tinget. Något barn ombord på en båt är förmodligen helt förtvivlat just nu. Tanken går till när de var små och hennes lillasyster Sofie råkade tappa sin barbiedocka i sjön när de var ute och seglade. Den gången blev det en omfattande räddningsinsats. De fick vända båten för att leta medan Sofie storgrät, och som tur var hittade de plastdockan guppande på vågorna och pappa kunde till slut fiska upp den med båtshaken och en håv. Nu betraktar hon den dyblöta nallen i Markus händer, den är stor och har en mörkgul rosett runt halsen. Stackars unge.

”Tur att den inte hann sjunka”, säger hon, ”men vad gör vi med den?”

Markus rycker på axlarna och vrider ur nallen som en disktrasa. Vattnet droppar ner på däck och bildar en pöl under honom.

”Okej, men då åker vi väl då”, säger Nadia och lägger i backen.

Annika går akterut och ställer sig bakom Nadia medan hon ser ut över vattnet. Ett blänk fångar hennes uppmärksamhet. Pulsen går genast upp. Hon spanar in mot den klippiga stranden.

”Vänta”, ropar hon och pekar. ”Det är något där!”

Hon tycker sig ana en flytväst i lysande orange. Framför sig ser hon semesterglada barn som springer runt i brandgula flytvästar på klippor och bryggor. Det finns tusentals av dem ute i skärgården så här års. Snälla, snälla, säg att det inte är ett barn. Hon kisar mot vattnet. Det ser ut som en vit docka med flytväst, men hon inser att det inte kan vara det. När hon sväljer ner oron klibbar smaken av Piggelin fortfarande i svalget.

Nadia vänder och kör dit, hon bromsar försiktigt in vid det lilla byltet och både Annika och Markus kastar sig på alla fyra och kikar ner i vattnet. Hjärtat tycks hoppa över ett slag. Det är ingen docka. Det är ett litet barn, en bebis, vars knubbiga armar flyter bleka vid ytan, alldeles stilla.

4 DAGAR TIDIGARE

DAG I: 5 JULI

Annika

HON RYCKER ÅT sig ryggsäcken som ligger på stolen i hallen, ger Jens ett hastigt ögonkast där han står i dörröppningen in till köket. Hans kropp har sjunkit ihop, det vilar ett sorgset drag över ögonen. Morgonsolen flödar in på trägolvet och skapar solkatter som klättrar upp över tapeten. Men Jens tycks inte lägga märke till dem, han är fullt fokuserad på henne.

”Men vi pratade häromdagen om att Ellen och hennes familj skulle komma”, säger han, och skiftar tyngdpunkten från ena höften till den andra.

Annika böjer sig ner och knyter snörena på sina sneakers.

”Jag hinner inte diskutera det här nu”, säger hon, och stressen kryper i kroppen. ”Om typ tjugo minuter ska jag vara på stationen för morgonens genomgång.”

”Men varför blir du så upprörd?”

”Jag är inte upprörd.” En ovälkommen suck slinker ur henne. ”Det är bara det att ... Jag gillar inte när du gör upp planer för mig, utan att kolla med mig först. Vi är liksom inte en ... ja, en enhet.”

Hon reser sig upp, får en glimt av hans besvikna min. Vill bara stoppa tillbaka det där sista hon sa i munnen igen.

”Så vad är vi då?” undrar han.

”Vad då?”

”Ja, om vi inte är en ... enhet ... som du kallar det. Vad är jag för dig i så fall?”

”Men larva dig inte. Du vet vad vi är”, säger hon och tar några steg mot dörren, sneglar mot klockan på armen. Drygt halv åtta. Hon måste komma iväg nu om hon ska hinna.

”Nej, ibland vet jag inte det”, säger han. ”Det känns som att varje gång jag försöker ta upp det med dig så sticker du. Är du rädd eller?”

Hon hejdar sig.

”Rädd? Vad skulle jag vara rädd för?”

”Jag vet inte. Men det verkar som att du är det.”

Annika öppnar dörren och värmen slår emot henne.

”Så är det inte i alla fall. Men nu måste jag gå.”

”Vad ska jag säga till syrran då?”

”Jag vet inte, vi får prata om det där senare. Jag måste verkligen gå nu.”

I nästa stund är hon utanför dörren och på väg ner mot småbåtshamnen, förbannar att de behövde ha den här diskussionen just nu när hon har så bråttom.

Bryggan ligger bara en kort promenad från radhusområdet på Värmdö där Jens bor. Det är hans pappas båtplats, men han har inte kunnat använda den på flera säsonger, inte sedan han fick problem med höften. Det var han som föreslog att Annika skulle låna den när hon är hos Jens, vilket har blivit allt oftare på sista tiden. De är sällan hemma hos henne.

Stegen är ryckiga och ryggsäcken dunsar mot ryggen. Varför envisas Jens med att planera in en massa saker för dem, utan att kolla med henne först? Det är inget fel på hans storasyster Ellen. Det är bara det att Annika har så svårt för det där med parmiddagar. Hela den där familjelivsgrejen. Ellen har aldrig sagt något, men ändå känns det som att hon undrar om Annika och Jens inte ska flytta ihop snart. Eller skaffa egna barn. De

har ändå varit ihop i nästan ett år nu, och Annika är redan trettiofem. Noel, Jens son, är sex år och har flera gånger uttryckt en längtan efter syskon.

Så klart har hon inget emot att äta middag med Ellen och hennes familj. Hon vill bara inte att Jens ska ta det för givet. Hon bor faktiskt inte där, även om de tillbringar mycket tid tillsammans.

När hon kommer ner till småbåtshamnen skymtar hon Gilbert bakom vassen och blir varm i kroppen. Gilbert är inte bara en båt, utan hennes stora trygghet. Det var morfars motorbåt och betyder därför extra mycket för henne. Annika är inte religiös, men i Gilbert kan hon ofta förnimma sin älskade morfar Axels närvaro. Hon vet att han är med henne där. Att den heter Gilbert är ett misstag. Morfar döpte henne först traditionsenligt till ett kvinnonamn, Gullbritt, efter sin syster som aldrig fick växa upp. Men efter en felsägning av någon i släkten satte sig namnet Gilbert.

Den uppflamnade ilskan svalnar när hon kommer ut på den knarrande bryggan och känner de varma lena vindarna utifrån sjön. Medan hon lossar tamparna ångrar hon sina hårda ord. Någonstans i bakhuvudet minns hon nu skamset att Jens frågade henne om de skulle bjuda över Ellen och hennes familj på middag. Hon biter sig hårt i läppen. Fan också. Varför gick hon igång så där? Snackade om att de inte var en enhet.

Vem säger ens så till sin pojkvän? Enhet.

Hon hoppar ombord och startar motorn, tuffar ut från hamnen och kör österut mot Södra Lagnö. Hon passerar ön och fortsätter längs med Ingarö bort mot Strömma kanal. Hon skakar bort hårtestarna från ansiktet, känner den salta vinden mot kinderna. Att hon alltid ska bli så stressad så fort det börjar brännas i deras relation. Vad är hon så rädd för? Jens är inte Adam, hennes expojkvän. Det var inget större fel på

honom heller om hon ska vara ärlig. I slutet av förra sommaren träffades de igen och pratade ut om allt som hände mellan dem. Lite gulligt var det att Jens blev en aning orolig. Nästan så att hon tänkte att han var svartsjuk. Men, lugnade hon honom, enda anledningen till att hon behövde träffa Adam var för att deras obefintliga avslut legat och gnagt i henne. Förmodligen även i honom. När de äntligen sågs, på en av Adams favoritrestauranger i stan, var det förlösande att få sätta ord på varför det gick som det gick. Och även om det var jobbigt att höra hur sviken Adam känt sig fick hon äntligen förklara att det kanske inte handlade så mycket om vad de kände för varandra, utan mer om hennes känsla av att vara fast i något hon själv inte valt. Jobbet, lägenheten, livet inne i stan. Deras umgänge med andra mitt i karriären. Förväntningarna både från honom och hennes föräldrar. Den ofrivilliga graviditeten fick allt att ställas på sin spets. Hon ville verkligen inte ha det livet. Det är inte hon. Hennes plats är här, ute i skärgården, med det ideella sjöräddarlivet på fritiden. Inte i en flådig lägenhet i Vasastan. Inte en tuff karriär på Kvällstidningen. Och inget mammaliv. Att få sätta ord på allt det här fick en sten att lyfta från hennes axlar. Det dåliga samvetet hon burit på över att ha svikit både Adam och sina föräldrar försvann för gott. Hon insåg att hon faktiskt haft en skyldighet att sätta sig själv i förarsätet och välja sitt eget liv.

Det senaste året med Jens har varit helt underbart. Och han har aldrig försökt få henne att ändra sig eller anpassa sig. Hon har kunnat komma och gå hemma hos honom som hon har velat. De har båda ojämn arbetstider, hon som redigerare på kvällstidningen, och han som sjöpolis. De har setts när de har kunnat och haft lust att ses. Perfekt helt enkelt. Okomplicerat.

Men frågan fortsätter ringa i skallen: Vad är det hon är så rädd för? Det är inte klokt att hon reagerar så starkt när han

föreslår något så oskyldigt som en familjemiddag hemma hos honom.

Snart ser hon Djuröbron smäckra båge torna upp framför sig. Det är inte långt kvar nu. Fina, fina Jens. Så fort hon kommer fram ska hon ringa och be om ursäkt. Hon kör under bron, rundar udden och styr in mot stationsbryggan. Adrenalin rinner till. Varje pass som sjöräddare är spännande och oförutsägbart. Vad som helst kan hända och hon älskar det.

Isabelle

DE HAR HUNNIT ut en bit när Henrik stänger av motorn och hissar seglen. Det skramlar och rasslar när han drar i tamparna, innan seglen är spända och fylls med vind. Isabelle stelnar, kroppen minns obehaget från förra sommaren, första gången hon befann sig på en segelbåt. Suget, illamåendet, katastrof-tankarna som välldes över henne. Det var en förfärlig upplevelse. Ren och skär ångest. Som tur var avbröt de seglingen efter bara några dagar. Blödningarna och kramperna fick honom att fort ta henne till sjukhuset. Barnmorskan avrådde dem från att ge sig ut igen, innan barnet var fött. Isabelle låtsades beklaga det, men inuti var lättnaden enorm.

Nu sitter Olivia, som då låg i magen, i hennes knä och de är åter ute i skärgården. Fortfarande inomskärs, med skogsbeklädda öar på varsin sida om sundet. Himlen är ljus och hög. Lätta molnslöjor på den ljusblå rymden. Luften frisk och det doftar av sommar. Hon borde njuta, men det är inte så lätt. Obehaget finns fortfarande där, om än bara som ett kvardröjande kroppsminne.

Hon undviker att titta på vattnet för vågornas mönster skapar märkliga tvångstankar i hennes huvud. Tänk om ... Bilder av hur Olivia faller överbord och sjunker under ytan får henne att värja sig och olustig tar hon ett stadigare tag

om sin dotter. Intalar sig att hon aldrig skulle göra henne illa. Samma märkliga tanke brukar överfalla henne när hon bär Olivia nerför trappan hemma i villan, vad skulle hända om hon bara skulle släppa taget? Eller när hon drar barnvagnen över ett övergångsställe. Känslan att hon skulle kunna skjuta vagnen framför en bil som kommer i hög fart. Hon har inte vågat prata om de obehagliga tankarna med någon, men en gång googlade hon och såg till sin lättnad att de inte var helt ovanliga bland nyblivna mammor. Och ändå, det känns inte normalt att tänka på att skada sitt eget barn.

Seglingen är i alla fall mindre obehaglig nu jämfört med förra året. Nu vet hon vad det innebär. Det kommer att luta, skramla och gunga. Det är mest obehagligt i början innan balanssinnet hunnit vänja sig.

Hon studerar Henriks säkra rörelser, ser musklerna spännas under tröjan och svetten lacka i pannan. Han har redan fått en svag solbränna på kinderna och på halsen, skäggstubben har hunnit växa ut och ger honom ett ruffare, mer manligt utseende. Han tycks märka att hon betraktar honom och sneglar med ett leende på henne. Hon ler tillbaka, och noterar glittret i hans ögon. Som de flesta män vill han bli beundrad, och det är så lätt att ge honom det.

”Är det läskigt?” undrar han. Rösten är honungslen.

Fast det värsta obehaget redan har passerat skrynklar Isabelle ändå ihop ansiktet och ger honom ett bekymrat ögonkast. Hans reaktion kommer omedelbart. Han rynkar pannan och ser beklagande på henne. Så slår han sig ner intill henne, drar henne till sig. Hans starka arm runt hennes rygg. Andedräkten varm mot tinningen.

”Vi tar det lugnt, jag lovar”, säger han med låg och lugn röst.

Det är precis det här han vill ha, tänker Isabelle. Han behöver få känna sig som den stora starka mannen.

”Tack, det låter bra”, säger hon med tillkämpat svag röst.

Han sitter kvar bredvid, med bara ena handen på ratten. Här inne mellan öarna blåser det inte så mycket, och de glider sakta framåt i tystnad. Han pussar henne lätt på håret, stryker henne över ryggen.

”Borde hon inte ha solhatten på?” undrar han och nickar mot dottern.

Isabelle skyndar sig att knyta på den rosa skärmmössan. Olivia gnäller och kränger i knät. Mössan skaver under hakan och den knallorange flytvästen är något för stor, och hon har svårt att röra sig i den. Än har hon inte lärt sig att gå, men hon kryper gärna eller drar sig upp i stående. Hon är bedårande att se på när hon står och gungar som om hon testar sina ben och vad de går för. Det är väl fortfarande för tidigt för henne att ta sina första steg, hon fyller inte ett förrän i september. Isabelle vaggar henne på knät i ett försök att avleda det kinkiga humöret. Hon vill inte förstöra den fina stunden för Henrik som han längtat efter så länge.

Hela våren pratade han om deras gemensamma semester som han planerat minutiöst. Först ska de segla i några dagar bara de tre, uppleva Stockholms skärgård tillsammans. Långsamt ska de dra sig söderut, mot Dalarö, där hans föräldrar har sitt sommarhus. Hon tänker hus, för det är verkligen ingen stuga, snarare ett palats. Hon har bara varit där en gång, men slogs då av den överdådiga praktfullheten. Stället på Dalarö är minst lika stort som deras villa i stan, och lika modernt utrustat. Även om möblerna är gamla, eller antika som Henriks mamma hade uttryckt det.

Henrik ger Olivia ett kärleksfullt ögonkast. Han ser inte ett dugg irriterad ut över dotterns gnäll. Tvärtom.

”Du tycker pappa seglar för sakta”, säger han med bebisröst, ”vi ska trimma seglen strax, gullunge.” Han ler stort mot